

Arrest

nr. 243 546 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2019 vraagt verzoeker een visum kort verblijf type C aan bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko). Dit visum wordt hem toegekend, waarna hij op 3 april 2019 in België aankomt en op 9 april 2019 een aankomstverklaring aflegde bij de stad Antwerpen.

Op 24 augustus 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van mevr. O. S. (Nederlandse nationaliteit). Op 16 december

2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend.

Op 6 februari 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van mevr. O. S. (Nederlandse nationaliteit). Op 12 december 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 06.02.2020 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): R. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Mezguitem

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.02.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde O. S. (...). van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Marokkaans paspoort met nr. (...) geldig tot 05.10.2023, met een visum type C en een Schengen inreisstempel van 03.04.2019.*
- *Administratieve Attesten van de lokale Marokkaanse autoriteiten van Mezguitem met nr. 397/CM dd. 11.10.2019 en nr. 156/CM dd. 16.04.2019*
- *Arbeidscontract en loonfiches - Administratieve Attesten van de lokale Marokkaanse autoriteiten van Mezguitem met nr. 364/CM/2 dd. 19.09.2019, nr. 921/M/CM/2 dd. 28.03.2019. nr. 85/CM/2 dd. 22.03.2019 en attest van 19.04.2019*
- *schoolattest*
- *Storting van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.04.2018, 04 05.2018, 04.06.2018, 10.07.2018, 08.09.2018. 10.10.2018, 03.11.2018, 07.12.2018..*
- *Algemene informatie over minimumlonen in Marokko*
- *Aankoop van een paar sneakers te leveren aan betrokkene, door de man van de referentiepersoon en aankopen door betrokkene zelf van kledij (juni en juli 2019), abonnement Basic Fitt (april 2019), parfum en kledij (november 2019*

Deze documenten werden door de advocaat van betrokkene allemaal reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd 24.08.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 16.12.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. Er werd geen beroep ingediend tegen de bijlage 20 van 16.12.2019,

Niettegenstaande kozen betrokkene en zijn advocaat er opnieuw voor om alweer exact dezelfde documenten voor te leggen. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat deze documenten ook in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging niet worden aanvaard als afdoende bewijs.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden enkel de volgende bijkomende documenten voorgelegd: geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon, een geactualiseerd attest in verband met geen OCMW uitkeringen, een brief in verband met de samenwoont in België vanwege de sociale huisvestingsmaatschappij Woonhaven en drie bijkomende geldstortingen aan betrokkene vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon dd. 10.01.2019, 11.02.2019 en 06.03.2019 (die dus nóg recenter zijn dan de reeds voorgelegde stortingen. Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 07.07.2006 in België verblijft.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.08.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.08.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan

opbouwen in het land van . herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van art. 47/1, 2° en artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3, tweede lid, a., van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 aangevuld door mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM(2009) 313). Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1 ° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant. Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet. Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen (eigen onderlijning):

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijk" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden

bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. ”

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies ([http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=8\(docid=121041&paaelIndex=08idclanp=NL&mode=lst8i dir=8c occ=first8t part=l & cid=393016\):](http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=8(docid=121041&paaelIndex=08idclanp=NL&mode=lst8i dir=8c occ=first8t part=l & cid=393016):)

“35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitaelead, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet” beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand” gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin” dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechte en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven” aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonende bij de burger van de Unie”, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste” en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen”.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg ónmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden, die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefte doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987). '

(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. "

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan. Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en (schoon)zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen. In casu lijkt het er echter

sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Nochtans deed verzoeker een aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich herkende in de situatie bedoeld krachtens artikel 47/1 Vreemdelingenwet. Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn broer en zijn schoonzus, en hij toonde aan ten laste te zijn van zijn schoonzus en dat ook in de periode toen hij nog in Marokko woonde en zijn schoonzus reeds in België. Hij kreeg in plaats van de positieve beslissing en verblijfskaart een weigering van verblijf.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van de bedoeling van de gezinsherenigingsrichtlijn - met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord. Gedaagde meent dat er niet voldoende is aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin noch dat hij ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst". Evenmin zou zijn aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet: verzoeker heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van "ten laste zijn van de Unieburger" en 'deel uitmakend van het gezin' aangetoond. In de bestreden beslissing is er een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden. "Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20september 1999, nr. 82.301). Uit die vastgestelde onredelijkheid vloeit ook een schending van de materiële motiveringsplicht voort. Het is voor verzoeker niet eens mogelijk om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, zoals nochtans is bepaald in onder meer artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de rechtspraak van de Raad van State.

"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet af doende zijn."

In het arrest nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

In de betreden beslissing, en de eerdere weigeringsbeslissing (stuk 2) wordt gesteld dat de overgemaakte geldstortingen van de referentiepersoon aan de betrokkenen te beperkt zouden zijn. Zodoende zou niet afdoende aangetoond zijn dat de betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon. Het is onbegrijpelijk dat dergelijke geldstortingen, die een langdurige en regelmatige steun aantonen, niet tot een reëel begrip van de omvang van de steun van de referentiepersoon aan verzoeker in het land van herkomst kan leiden.

Verzoeker verwijst voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG.

In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen (eigen onderstreping)

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste

komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep. "

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoeker, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon hem financieel ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3. De loutere motivering dat de geldstorting "te beperkt" zijn, is een feitelijk foute gevolgtrekking en motivering. In de Richtlijn zijn immers geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur of het bedrag van de steun. Het moet louter gaan om een echte en structurele afhankelijkheid.

In casu werden er 11 geldstorting overgemaakt, in een periode 11 maanden tijd, voor een bedrag van € 3.238,00. Deze overschrijvingen gebeurden op een zeer regelmatige basis, namelijk elke maand. Het bedrag was ook maandelijks gelijkaardig, met name ongeveer € 400,00.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de laatste drie toegevoegde storting, waarnaar werd verwezen bij de tweede aanvraag gezinshereniging, nog recenter waren. Verzoeker vraagt zich af wat gedaagde hiermee wil aantonen? Immers, het is logisch dat verzoeker de hele periode van april 2019 tot en met ongeveer het ogenblik dat hij zijn land van herkomst verliet, steun genoot van de referentiepersoon.

Dat deze geldstorting slechts beginnen 'minder dan een jaar voor betrokkene's komst naar België', kan uiteraard verklaard worden door het feit dat verzoeker nog zeer jong is. Voordien werd er geld gestuurd naar zijn meerderjarige familieleden.

Bovendien werden er nog andere bewijzen overgemaakt die aantoonden dat verzoeker materiële steun nodig had om zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Het betrof attesten die aantoonden dat verzoeker geen professionele activiteiten uitoefende, geen onroerende goederen bezat, en hij nog student was in Marokko.

Verwerende partij stelde in de eerste weigeringsbeslissing dat deze documenten niet automatisch aantonen 'dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon'.

In de bestreden beslissing wordt dan weer gesteld dat niet afdoende is aangetoond dat hij onvermogen zou zijn geweest. Verzoeker verwijst naar de toegevoegde geldstortingen en de Marokkaanse attesten. Deze tonen enerzijds aan dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon. Ten tweede bewijzen deze documenten dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst. Deze twee zaken samen bewijzen de afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing, en de eerste weigeringsbeslissing waarnaar ook wordt verwezen, wordt niet geargumenteed waarom de Marokkaanse attesten niet zouden aantonen dat deze de onvermogenheid niet aantonen. Enkel werd gesteld dat deze de afhankelijkheid niet zouden aantonen. De motivering van verwerende partij is aldus onvolledig, en minstens onjuist. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden. De bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat hij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoeker de motieven kent, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering (cf. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van deze andere beslissingen aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat deze zelf ook afdoende zijn gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissing van 16 december 2019 (bijlage 20). De Raad stelt verder vast dat in de voormelde bijlage 20 reeds op uitvoerig gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat verzoeker niet afdoende had aangetoond dat hij “reeds in het land van herkomst” ten laste was van de burger van de Unie. Verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissing, brengt thans geen enkel concreet argument naar voor waarom de bijlagen 20 van 2019 niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De motieven van de bijlage 20 worden dus, door de expliciete verwijzing in de thans bestreden akte, geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

De in de thans bestreden akte opgenomen motieven, in samenlezing met de motieven van de vorige bijlage 20 waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, volstaan om te begrijpen om welke redenen, in rechte en in feite, de huidige aanvraag voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, werd geweigerd. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde benadrukt dat verzoeker diende te bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus. Het is wel degelijk pertinent om te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvraag en de vaststelling dat verzoeker toen niet had aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse schoonzus. De gemachtigde stelt bovendien vast dat in het kader van de huidige aanvraag, in vergelijking met de vorige

aanvragen, slechts een aantal (uitdrukkelijk opgesomde) documenten werden geactualiseerd, waarbij hij verwijst naar de motieven van de vorige bijlage 20. In deze vorige bijlage 20 werd omtrent dezelfde documenten, doch van oudere datum dan de thans voorgelegde documenten, reeds geoordeeld dat hiermee niet was aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de vorige aanvraag (die dateert van 24 augustus 2019) ten laste was van de Nederlandse schoonzus. De gemachtigde heeft zodoende dus geoordeeld dat de actualisatie van diezelfde documenten geen afbreuk doet aan de reeds eerder gedane vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Deze motivering is dan ook draagkrachtig in het licht van de voorwaarden die zijn bepaald in de artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet. De in de bestreden akte opgenomen motieven volstaan om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt niet voor.

In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en waar hij argumenteert dat de gemachtigde de aanvraag niet grondig heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle bijgebrachte documenten en gegevens, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Na het ontvangen van deze stukken heeft de verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken. De gemachtigde motiveert: *“Deze documenten werden door de advocaat van betrokkene allemaal reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd 24.08.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 16.12.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. Er werd geen beroep ingediend tegen de bijlage 20 van 16.12.2019, Niettegenstaande kozen betrokkene en zijn advocaat er opnieuw voor om alweer exact dezelfde documenten voor te leggen. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat deze documenten ook in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging niet worden aanvaard als afdoende bewijs. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden enkel de volgende bijkomende documenten voorgelegd: geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon, een geactualiseerd attest in verband met geen OCMW uitkeringen, een brief in verband met de samenwoont in België vanwege de sociale huisvestingsmaatschappij Woonhaven en drie bijkomende geldstortingen aan betrokkene vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon dd. 10.01.2019, 11.02.2019 en 06.03.2019 (die dus nóg recenter zijn dan de reeds voorgelegde stortingen. Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 07.07.2006 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.08.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.”*

In de bijlage 20 van 16 december 2019 besluit de gemachtigde: *“Marokkaans paspoort met nr. (...) geldig tot 05.10.2023, met een visum type C en een Schengenreisstempel van 03.04.2019.*

- *Administratieve Attesten van de lokale Marokkaanse autoriteiten van Mezguitem met nr. 397/CM dd. 11.10.2019 en nr. 156/CM dd. 16.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn broer, de echtgenoot van de referentiepersoon, daar beide in hetzelfde huis hebben gewoond en dat de broer van betrokkene ook daar nog verblijft wanneer hij in Marokko is. Echter, dat betrokkene en de echtgenoot van de referentiepersoon als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene's broer reeds sedert respectievelijk 2006 en 2007 in België woonachtig zijn en dat betrokkene kennelijk slechts augustus 2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.*

- *Arbeidscontract en loonfiches voor de periode december 2018 tot oktober 2019 op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon. Uit het geheel van deze stukken blijkt geenszins dat het inkomen van betrokkene's broer en de referentiepersoon gebruikt werd of wordt ten behoeve van betrokkene.*

- *Attesten van het OCM van Antwerpen dd. 4 en 5.09.2019 waarin staat vermeld dat noch betrokkene, noch zijn broer, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen van het OCMW.*

- *Administratieve Attesten van de lokale Marokkaanse autoriteiten van Mezguitem met nr. 364/CM/2 dd. 19.09.2019, nr. 921/M/CM/2 dd. 28.03.2019, nr. 85/CM/2 dd. 22.03.2019 en attest van 19.04.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene in Mezguitem geen inkomen had, geen professionele activiteiten uitoefende en geen onroerende goederen bezit. Betrokkene legt eveneens een schoolattest voor voor het schooljaar 2018 – 2019 waaruit blijkt dat hij in Marokko student was en dus hoedanook (nog) niet werkte. Dit betekent op zich niet automatisch dat betrokkene dan ook afhankelijk was van de referentiepersoon of diens echtgenoot, maar dat hij als schoolgaande minderjarige in Marokko gewoon ten laste was van zijn ouders.*

- *Storting van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.04.2018, 04.05.2018, 04.06.2018, 10.07.2018, 08.09.2018, 10.10.2018, 03.11.2018, 07.12.2018.. Deze geldstortingen die minder dan een jaar voor betrokkene's komst naar België beginnen, zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- *Algemene informatie over minimumlonen in Marokko*

- *Aankoop van een paar sneakers te leveren aan betrokkene, door de man van de referentiepersoon en aankopen door betrokkene zelf van kledij (juni en juli 2019), abonnement Basic Fitt (april 2019), parfum en kledij (november 2019). Deze gegevens hebben betrekking op de situatie van na betrokkene's aankomst in België en hebben hoedanook geen betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

Verzoeker is het niet eens met voormelde motieven en betoogt dat hij wel zou hebben aangetoond dat hij deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonzus. Verzoeker wijst hierbij op de overgemaakte geldstortingen en attesten van de Marokkaanse autoriteiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit de voormelde documenten niet blijkt dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon. Immers, het feit dat verzoeker in de periode 2018-2019 nog schoolgaand was, toont niet automatisch aan dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon, maar wel dat hij als schoolgaande minderjarige gewoon ten laste was van zijn ouders. Het betoog *“Voordien werd er geld gestuurd naar zijn meerderjarige familieleden”* wordt bovendien niet met een begin van bewijs aangetoond. Verzoeker vraagt zich af wat de gemachtigde bedoelt met het motief dat de nieuwe voorgelegde geldstortingen nog recenter zijn dan deze in het kader van de aanvraag van 24 augustus 2019. In de beslissing van 16 december 2019 wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat deze geldstortingen (*Storting van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.04.2018, 04.05.2018,*

04.06.2018, 10.07.2018, 08.09.2018, 10.10.2018, 03.11.2018, 07.12.2018) te beperkt zijn, aangezien zij dateren van minder dan een jaar voorafgaand aan verzoekers komst naar België. Het gegeven dat in het kader van huidige aanvraag nog recentere geldstortingen worden gevoegd, breidt de periode waarvan geldstortingen werden voorgelegd dus niet uit. Waar verzoeker stelt dat deze geldstortingen beginnen minder dan een jaar voor zijn komst naar België doordat verzoeker nog zeer jong is en dat er voordien geld werd gestort naar zijn meerderjarige familieleden, geeft verzoeker zelf aan dat hij op dat moment ten laste was van andere meerderjarige familieleden, doch niet van de referentiepersoon. De referentiepersoon en de broer van verzoeker verblijven sedert respectievelijk 2006 en 2007 in België. Verzoeker toont dus niet aan dat hij voorafgaand aan de aanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de geldverzendingen dan de beoordeling die door de gemachtigde werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond. Door middel van zijn betoog geeft verzoeker enkel aan dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde zonder evenwel aan te tonen dat de gemachtigde artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet foutief zou hebben toegepast. Een schending van deze bepaling is dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Betreft het bevel:

TWEEDE MIDDEL: Schending artikel 7 van de vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen. Verwerende partij levert een bevel af en baseert dit bevel op artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Verweerder stelt vervolgens dat verzoeker het land moet verlaten omdat het legaal verblijf in België is verstreken. Verzoekers attest van immatriculatie was echter geldig tot en met 06.08.2020. Hij kan dan ook niet inzien hoe er op 12.06.2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat zijn

legaal verblijf verstreken zou zijn. Het artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.”

2.2.2. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoeker de motieven kent, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De beslissingen van de gemachtigde zijn bekleed met “le privilège du préalable” wat impliceert dat de beslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tot op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen. Het loutere feit dat verzoeker meent dat de beslissing tot weigering van verblijf onwettig zou zijn, wat niet het geval is zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, volstaat niet tot de onwettigheid van deze beslissing te besluiten. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij wel legaal verbleef in België aangezien zijn attest van immatriculatie geldig was tot en met 6 augustus 2020. Verzoeker gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd wordt en dat het attest van immatriculatie aldus dient te worden ingetrokken. Aangezien het attest van immatriculatie ingetrokken wordt, is het legaal verblijf van verzoeker in België dus verstreken.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC